

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/32/2023
Identifikačné číslo spisu:	2116215197
Dátum vydania rozhodnutia:	29.10.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Martina Valentová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:2116215197.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore v spore žalobcu Bytového družstva so sídlom v Trnave, Trnava, Ludvika van Beethovena 26, IČO: 00175480, zastúpeného splnomocnenkyňou UNITED LAWYERS, advokátska kancelária, s.r.o., Bratislava, Mliekárská 2, IČO: 36662291, proti žalovanej Prima banka Slovensko, a.s., Žilina, Hodžova 11, IČO: 31575951, zastúpenej splnomocnenkyňou SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., Bratislava, Štefánikova 8, IČO: 36853186, o vydanie bezdôvodného obohatenia, vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 21C/30/2017, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo 14. septembra 2022 sp. zn. 24CoCsp/22/2022, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Trnave zo 14. septembra 2022 sp. zn. 24CoCsp/22/2022 z r u š u j e a v e c mu v r a c i a na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trnava (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 02. decembra 2021, č. k. 21C/30/2017-322, výrokom I. konanie v časti o zaplatenie 96,15 eura s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 96,15 eura od 27. 06. 2016 do zaplatenia zastavil, výrokom II. žalobu vo zvyšku zamietol a výrokom III. priznal žalovanej voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

1.1. Súd prvej inštancie po citovaní § 37 ods. 1, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, 2, 3, 4 a 5, § 53, § 53 ods. 4 písm. i), § 53 ods. 9, § 53a ods. 1, § 451 ods. 1 a 2, § 488, § 489 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej aj „OZ“), § 497, § 502 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej aj „OBZ“), § 1 ods. 2, § 1 ods. 3 písm. d), § 24a zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej aj „ZoSÚ“), § 8b ods. 1 a 3, § 9 ods. 2 a 7 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (ďalej aj „ZoVB“), § 290, § 298 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“) vecne dôvodil tým, že medzi stranami bolo nesporné, že žalovaná ako banka (pod obchodným menom Dexia banka Slovensko a.s.) a žalobca - správca ako zákonný zástupca vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome na ul. E., súp. č. XXXX, Y. uzavreli dňa 28. októbra 2010 Zmluvu o termínovanom úvere č.

XX/XXX/XX (ďalej len „zmluva“), ktorej predmetom bolo poskytnutie úveru vo výške 9.600 eur za účelom zateplenia štítovej steny a refundácie už zaplatených faktúr. V konaní sa žalobca ako správca bytového domu domáha vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré malo vzniknúť tým, že žalovaná neoprávnene zvýšila od 20. septembra 2012 úrokovú sadzbu z 2,32% p.a. na 3,0% p.a. na základe neplatného ustanovenia bodu 5.5. zmluvy o úvere, ktoré je podľa žalobcu neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Žalobca až na pojednávaní začal tvrdiť, že napadnuté ustanovenie zmluvy je neplatné pre jeho neurčitosť a nezrozumiteľnosť podľa § 37 OZ. Žalobca žiada vydanie bezdôvodného obohatenia za obdobie od 20. septembra 2012 do 30. júna 2016 vo výške 69,80 eura, ktorá suma predstavuje rozdiel medzi sumou, ktorú vlastníci bytov žalovanej zaplatili po zvýšení úrokovej sadzby a sumou, ktorú by zaplatili na úrokoch bez zvýšenia úrokovej sadzby. Nebolo pritom sporným, že úver bol splácaný v zmysle Prehľadu splátok úveru. Žalobca nárok odôvodnil tým, že žalovaná získala bezdôvodné obohatenie plnením na základe neplatného ustanovenia bodu 5.5. zmluvy o úvere, ktoré je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, a to s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolený súd“) sp. zn. 6Cdo/127/2017 z 30. januára 2019, uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. III. ÚS 124/2020-21 z 15. apríla 2020 a stanovisko Národnej banky Slovenska z 28. apríla 2015. Podľa prvoinštančného súdu sú uvedené súdne rozhodnutia na prejednávanej vec neaplikovateľné, keďže vychádzajú z iných skutkových okolností. Predovšetkým, v uvedených konaniach nebola posudzovaná posudzovaná zmluva o termínovanom úvere uzavretá za účelom obnovy bytového domu, v ktorej by ako dlžníci vystupovali vlastníci bytov zastúpení správcou, ale bola posudzovaná zmluva o hypotekárnom úvere, t. j. iný typ úverového produktu, v ktorej ako dlžníci vystupovali obyčajné fyzické osoby bez zastúpenia, a teda išlo o iný typ zmluvy ako v prejednávanej veci. Navyiac, znenie bodov 4.6. a 5.5. nie je totožné a je inak definovaná aj zmena miery rizika klienta. Vzhľadom na uvedenú odlišnosť skutkových okolností oboch prípadov a odlišné znenie porovnávaných zmluvných podmienok nie je možné automaticky považovať ustanovenie bodu 5.5. zmluvy za neprijateľnú podmienku a za neplatnú, teda nie je možné aplikovať ustanovenie § 53a ods. 1 OZ. Pokiaľ ide o stanovisko Národnej banky Slovenska (ďalej len „NBS“) z 28. apríla 2015, NBS sa v ňom žiadnym spôsobom nevyjadruje k citovanému bodu 5.5. zmluvy, ale iba k bodu 12.1.1.1. zmluvy (uplatnenie sankčného zvýšenia), na základe ktorého ustanovenia však k zvýšeniu úrokového rozpätia v tu prejednávanej veci neprišlo, navyše stanovisko NBS nie je pre súd záväzná.

1.2. Súd prvej inštancie tiež konštatoval, že pokiaľ ide o znenie bodu 5.5. zmluvy, považoval ho za určité a zrozumiteľné, a teda v tomto smere za platne dojednané. Zo znenia bodu 5.5. zmluvy, za použitia interpretačných pravidiel v § 35 ods. 2 OZ, vyplýva, že žalovaná je oprávnená jednostranne zmeniť úrokovú sadzbu, ak dôjde k zmene miery rizika klienta, ktorá zmena miery rizika klienta môže súvisieť predovšetkým so zmenou ratingu klienta alebo so zmenou rizikovej váhy klienta, pričom sa porovnávajú skutočnosti v čase posledného posúdenia miery rizika klienta s aktuálnymi skutočnosťami. Pojmy „miera rizika klienta“ a „rating klienta“ sú pritom ekonomickými pojmami, ktorých význam musel byť žalobcovi ako správcovi a zároveň podnikateľovi zrejmy. Pojem „miera rizika klienta“ pritom znamená pravdepodobnosť zlyhania klienta pri splácaní úveru a tento pojem sa nepoužíva len v uvedenom bode 5.5., ale aj v bode 5.7. zmluvy, ktorý rieši možnosť prehodnotenia miery rizika na žiadosť klienta. Z uvedeného ustanovenia 5.5. je zrejmé, že správca si bol vedomý toho, že banka môže jednostranne zmeniť úrokové rozpätie v prípadoch uvedených v ustanovení. Tejto vedomosti zodpovedalo jazykové vyjadrenie ustanovenia, predchádzajúce rokovania banky a správcu o uzavretí zmluvy vrátane pripomienkovania, ako aj následné správanie sa, keď správca nakoniec aplikáciu uvedeného ustanovenia zo strany banky akceptoval. Na určitosť zmluvného dojednania nič nemení ani to, že v bode 5.5. zmluvy sa hovorí o zmene úrokovej sadzby, pričom banka pristúpila k zmene úrokového rozpätia. Sadzbu EURIBOR neurčuje totiž žalovaná, ale príslušná európska inštitúcia, a preto ustanovenie bodu 5.5. možno aplikovať iba na zmenu úrokového rozpätia, nie na zmenu základnej sadzby, avšak v konečnom dôsledku došlo k zmene úrokovej sadzby ako takej. Uvedené je zrejmé aj z bodu 12.1.1.1. zmluvy, z ktorého vyplýva, že k zvýšeniu úrokovej sadzby dôjde práve zvýšením úrokového rozpätia. Súd poukazuje na to, že pri skúmaní platnosti a určitosť zmluvy je potrebné preferovať výklad v prospech jej platnosti, pričom poukazuje na nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 640/2014 z 01. apríla 2015, v zmysle ktorého „úloha všeobecného súdu pri hľadaní riešenia súdnej právnej veci a interpretácii relevantných právnych úkonov totiž nespočíva vo „vyhľadávaní“ dôvodov neurčitosti predmetu zmluvy (prípadne iných dôvodov jeho neplatnosti), ale v poskytnutí súdnej ochrany účastníkom občianskeho súdneho

konania. Táto má byť založená okrem iného aj na zohľadnení a plnej aplikácii všetkých zákonných kritérií platných pre výklad právnych úkonov a súčasnej preferencii výkladu v prospech platnosti, a nie neplatnosti právneho úkonu.“.

1.3. Súd prvej inštancie tiež poukázal, že v prípade zmluvy nešlo o formulárovú zmluvu, do ktorej dlžník nemá možnosť zasiahnuť, ale správca zároveň ako odborne spôsobilá osoba mal možnosť ovplyvniť obsah zmluvy a tento konzultoval aj s právnikom bytového družstva. Skutočnosť, že sa znenie ustanovení neskôr dojednaných zmlúv väčšinou zhodovalo so znením ustanovení skorších zmlúv (vrátane bodu 5.5.), nie je daná jednostranným pôsobením banky, ale zhodnou vôľou banky a správcu pri procese kontraktácie, a preto nejde o formulárové zmluvy, i keby sa niektoré ich ustanovenia zhodovali. K tvrdeniu žalobcu, že zmluva o úvere nebola individuálne dojednaná z dôvodu, že samotní spotrebitelia nemali možnosť oboznámiť sa s jej obsahom a ovplyvniť jej obsah uviedol, že zmluvu o úvere za vlastníkov bytov uzatvoril správca z titulu svojho oprávnenia vyplývajúceho mu zo znenia § 8b ods. 1 ZoVB v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, ako aj zo znenia článku III. Zmluvy o výkone správy č. 83, t. j. ako ich zákonný zástupca, s ktorým, ako už bolo vyššie konštatované, bola zmluva o úvere dojednaná individuálne, preto ďalšie individuálne dojednanie so všetkými vlastníkami bytov už nebolo potrebné.

1.4. Ďalej zdôraznil, že pre určenie predmetného ustanovenia bodu 5.5. zmluvy za neprijateľné chýba splnenie ďalšej podmienky, a to značná nerovnováha v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, nakoľko toto ustanovenie zmluvy umožňuje zmenu úrokového rozpätia aj v prospech spotrebiteľa, keďže banka má možnosť meniť, a teda aj znížiť, nielen zvýšiť, úrokové rozpätie (viď napr. rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 11Co/58/2019-398 zo dňa 30. júna 2020, rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 23Co/185/2019-503 zo dňa 28. septembra 2020), preto tu chýba značná nerovnováha v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Súd poznamenáva, že za istých podmienok aj ustanovenie § 53 ods. 15 písm. a) OZ (účinné od 01. júna 2010) umožňuje jednostranné zvýšenie úrokovej sadzby zo strany dodávateľa a nepovažuje ho za neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 ods. 4 písm. i) OZ.

1.5. K dôvodnosti použitia bodu 5.5. zmluvy prvoinštančný súd odkázal na skutkové tvrdenie žalovanej, a síce, že sa tak stalo až po zmene miery rizika klienta, ku ktorej dospela v rámci interného prehodnotenia komplexných ukazovateľov návratnosti úveru. Dôvod zvýšenia úrokového rozpätia (zmena refinančných nákladov na EURIBOR, zhoršenie ratingu klienta a zvýšenie rizika nesplácania úverov) mal prvoinštančný súd preukázané aj z výpovedí svedka Ing. K. H., zachytených v rozhodnutí špecifikovaných, ktorý v podstatnom uviedol, že za zmenou úrokového rozpätia bol zhoršený rating klienta, čo bolo dané stúpajúcou nezamestnanosťou, čím sa zvýšilo riziko nesplácania úveru. Už v roku 2008 došlo k finančnej kríze, ročný Euribor mal hodnotu až 5%, dalo sa predpokladať, že bude rýchlo klesať, boli realizované rokovania s predstaviteľmi BD, avšak vtedy k dohode nedošlo, musel by byť uzatvorený dodatok. V druhej polovici roka 2011 sa prehĺbila tzv. dlhová kríza v eurozóne a došlo k spomaleniu, resp. k poklesu ekonomického rastu, v uvedenom období sa vo všeobecnosti pritom miera rizika dlžníkov zhoršila a zvýšilo sa riziko nesplácania úverov. Uvedené je v súlade so skutočnosťou, že je všeobecne známe, že v druhej polovici roka 2011 sa prehĺbila tzv. dlhová kríza v eurozóne a došlo k spomaleniu resp. k poklesu ekonomického rastu. V uvedenom období sa pritom miera rizika dlžníkov zhoršila vo všeobecnosti a zvýšilo sa riziko nesplácania úverov. Od 01. januára 2009 bol BRIBOR (Bratislava Interbank Offered Rate) nahradený sadzbou EURIBOR (Euro Interbank Offered Rate), pričom došlo k jej výraznému zníženiu, čím sa stala pôvodná úroková sadzba s ohľadom na určený rating klienta neprimerane nízkou. Zmena úrokovej sadzby nebola vykonaná zo strany žalovanej svojvoľne, ale po zmene miery rizika klienta, ku ktorej dospel v rámci interného prehodnotenia komplexných ukazovateľov návratnosti úveru. V prejednávanej veci teda došlo k zmene miery rizika klienta a aj k zmene vývoja situácie na medzibankových trhoch a zmene.

1.6. Prvoinštančný súd uzavrel, že vychádzajúc z uvedeného nebolo možné považovať bod 5.5. zmluvy za neprijateľnú zmluvnú podmienku a nebolo možné vysloviť jeho neplatnosť z dôvodu jeho neurčitosti a nezrozumiteľnosti. Žalobca teda nepreukázal, že by žalovaná prijala bezdôvodné obohatenie na úkor vlastníkov bytov, keďže jej bolo plnené na základe uvedeného platného ustanovenia. Z uvedených dôvodov súd žalobu vo výroku II. rozsudku zamietol, a to v časti istiny, ako aj úroku z omeškania, nakoľko žalovaná sa s plnením do omeškania nedostala.

2. Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom zo 14. septembra 2022, č. k. 24CoCsp/22/2022-368, potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu výrokov II. a III. (výrok I.) ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) a žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (výrok II.).

2.1. Podľa odvolacieho súdu rozhodnutie súdu prvej inštancie je presvedčivé, správne skutkovo a právne zdôvodnené, keď prvoinštančný súd vykonal všetko navrhnuté dokazovanie potrebné na zváženie nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom dospel k správnym skutkovým zisteniam a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie vo veci, ktorý vec aj správne právne posúdil.

2.2. Vo vzťahu k námietke žalobcu ohľadom určenia predmetu daného konania uviedol, že sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že úrok z úveru predstavuje cenu plnenia, v dôsledku čoho v zmysle § 53 ods. 1 OZ, vo všeobecnej rovine, najmä vo vzťahu k jeho výške, neprichádza do úvahy jeho posudzovanie ako prípadnej neprijateľnej zmluvnej podmienky, včítane dojednania o akýchkoľvek zmenách úroku. Špeciálne § 53 ods. 4 písm. i) OZ (použité aj prvoinštančným súdom) ale za neprijateľnú zmluvnú podmienku označuje ustanovenie zmluvy, ktoré umožňuje dodávateľovi jednostranne zmeniť zmluvné podmienky bez dôvodu dohodnutého v zmluve, a podľa písm. j) za neprijateľné podmienky sa považujú ustanovenia, ktoré dodávateľa oprávňujú na zvýšenie ceny tovaru alebo služieb bez toho, aby spotrebiteľ mal právo odstúpiť od zmluvy, ak cena dohodnutá v čase uzavretia zmluvy je podstatne prekročená v čase splnenia, pod čo spadá aj zvýšenie úrokovej sadzby. Z týchto hľadísk by potom bolo možné preskúmať ne/prijateľnosť zmluvnej podmienky v bode 5.5 zmluvy. Podmienkou ale je aby táto zmluvná podmienka nebola individuálne dojednaná (§ 53 ods. 1 veta druhá OZ), čo v danom prípade nebolo splnené. Ak prvoinštančný súd dospel k záveru, že predmetná zmluva resp. zmluvná podmienka v čl. 5.5 bola individuálne dojednaná, nebol dôvod vykonávať právne posúdenie veci podľa § 53 ods. 4 písm. i) a j) OZ, ako sa toho domáha odvolateľ. Pokiaľ odvolateľ namieta, že sa jedná o špeciálne klauzuly neprijateľnej zmluvnej podmienky v zmysle § 53 ods. 4 písm. i) a j) OZ, ktoré sú vždy neplatné v zmysle § 53 ods. 5 OZ, i keby boli individuálne dojednané, s týmto právnym názorom sa odvolací súd nestotožňuje. Zo znenia cit. § 53 ods. 1 OZ je zrejmé, že zákonodarca zaviedol pre individuálne zmluvné dojednania výnimku z testu neprijateľnosti v generálnej klauzule zakotvenej v § 53 ods. 1 OZ. Vecný rozsah prieskumu neprijateľnosti zmluvných podmienok je tak obmedzený len na štandardné zmluvné dojednania a nepodliehajú mu tie zmluvné podmienky, ktoré boli individuálne dojednané a to i vtedy, ak by sa jednalo o zmluvné podmienky taxatívne vymenované v ods. 4 citovaného ustanovenia. Ešte flagrantnejšie tento záver vyplýva z čl. 3 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, podľa ktorého zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá, sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy, ku škode spotrebiteľa. Podľa tohto ustanovenia základnou všeobecnou podmienkou pre posudzovanie nekalosti zmluvnej podmienky je, aby nebola individuálne dohodnutá.

2.3. Poukazujúc predovšetkým na závery súdu prvej inštancie v bode 60. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia tiež zdôraznil, že sa nemožno stotožniť s argumentáciou žalobcu o absencii individuálneho dojednania zmluvy so spotrebiteľmi, nakoľko ak kontraktačný proces v danom prípade bol vedený správcom z titulu jeho oprávnenia vyplývajúceho z § 8b ods. 1 ZoVB (ako aj zo znenia čl. III. Zmluvy o výkone správy č. 83) ako zákonný zástupca spotrebiteľov, je tým naplnená požiadavka individuálneho dojednania zmluvy so spotrebiteľmi. Správca totiž konal samostatne v mene vlastníkov a na ich účet. Oboznámenie vlastníkov správcom o obsahu návrhu zmluvy je potom vnútornou otázkou ich vzájomného vzťahu, dojednania a zvyklostí, bez vplyvu na kompetenciu správcu navonok konať v mene a na účet vlastníkov samostatne. Správca v tomto procese nie je tretou osobou, ako to uvádza odvolateľ, ale priamym zákonným zástupcom spotrebiteľov. Z uvedeného potom vyplýva záver, že v danom prípade jednotliví vlastníci bytov a nebytových priestorov v predmetnom bytovom dome, v kontraktačnom procese v súlade so zákonom zastúpili svojím zákonným zástupcom - správcom, ktorý konal v ich mene a na ich účet, ako spotrebiteľia mali potom oboznámiť sa pred podpisom zmluvy so zmluvnými ustanoveniami a zároveň mali možnosť ovplyvniť ich obsah (§ 53 ods. 2 OZ).

2.4. V súvislosti s námietkou týkajúcou sa skutkových zistení o individuálnom dojednaní predmetnej spotrebiteľskej zmluvy odvolací súd ďalej dôvodil, že nevykonanie dôkazov výsluchmi svedkov Ing. Q.

a Ing. H. a vychádzanie z predložených zápisníc s výpoveďami týchto svedkov v iných súdnych konaniach v obdobných sporoch strán, súd prvej inštancie vyčerpávajúco a plne akceptovateľne odôvodnil v bode 56. preskúmaného rozsudku. Nie je úplne pravdivé tvrdenie odvolateľa, že súd sa nezaoberal žalobcom predloženými listinnými dôkazmi a to vymenovanými zápisnicami z pojednávania pred prvoinštančným súdom, keďže podľa bodu 57. odôvodnenia jeho rozhodnutia vychádzal zo zápisníc z pojednávania v sporoch v ňom bližšie špecifikovaných. Je však pravdou, že pri rozhodovaní nevychádzal z ďalších žalobcom poukázaných zápisníc, čo ale neznamená, že súd sám sa s ich obsahom neoboznámil. Dôkaz týmito listinami bol ale vykonaný postupom v zmysle § 204 CSP, keďže dotknuté listiny boli stranám doručené a listiny, resp. ich obsah neboli protistranou spochybnené, čo skonštatoval i prvoinštančný súd v zápisnici z pojednávania z 02. decembra 2021. To, že súd v rámci svojich skutkových záverov nevymenúva niektoré žalobcom poukázané zápisnice z pojednávania znamená, že nič relevantné pre vec z nich nevyplývalo a že súd z nich nevyvodil konkrétne skutkové závery. Sám žalobca pritom v podanom odvolaní neuvádza aké relevantné skutkové závery z ním poukázaných zápisníc, rozhodné pre vec samu, mali vyvstať. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania sa preto zhoduje so závermi súdu prvej inštancie, na ktoré v podrobnostiach odkazuje, že predmetná zmluva o úvere bola individuálne dojednaná, keďže správca ako priamy zástupca vlastníkov bytov a nebytových priestorov - spotrebiteľov mal možnosť sa so všetkými zmluvnými ustanoveniami oboznámiť pred podpisom zmluvy a zároveň mohol aj reálne ovplyvniť ich obsah. Miera, do akej toto svoje oprávnenie aj reálne využil, je pritom nerozhodujúca. Bolo preukázané, že správca reálne zasahoval do zmluvných rokovanií a mohol ovplyvniť obsah zmluvy. To, že pri neskorších zmluvách (uzavieraných už od roku 2006) toto svoje oprávnenie už využíval z vlastného rozhodnutia v nižšej miere a ku kontraktáckemu procesu tak pristupoval ľahkovážne a nezodpovedne, je pre záver o individuálnom dojednaní zmluvy irelevantné. Za nerozhodné odvolací súd považoval tiež to, že Ing. Q. (zástupca správcu) vo výpovediach uviedol, že nevedel, že banka môže zmeniť úrokové rozpätie, keďže pri zodpovednom prístupe to z obsahu zmluvy z čl. 5.5 viesť mal a mohol. Prvoinštančný súd pritom správne ustálil, že svedkovia Ing. H. a Ing. Q. ako bývalí zamestnanci strán, v súčasnosti k stranám nie sú v žiadnom vzťahu a preto nemajú žiaden záujem na výsledku konania a ich výpovede tak považoval za vierohodné.

2.5. Ani namietanie záveru súdu prvej inštancie, že znenie bodu 5.5. zmluvy je určité a zrozumiteľné, a teda v tomto smere platne dojednané (§ 37 ods. 1 OZ a contrario) nemohlo podľa dovolacieho súdu obstať, pretože odkazujúc na závery súdu prvej inštancie obsiahnuté v bodoch 69. až 74. jeho odôvodnenia rozhodnutia, bez ohľadu na nesprávny odkaz na § 35 ods. 2 OZ, sú podmienky úrokovej sadzby podľa čl. 5.5 dostatočne zrozumiteľné a jednoznačné, nepripúšťajúce iný pre spotrebiteľa priaznivejší výklad a preto nebol priestor pre použitie interpretačného pravidla podľa § 54 ods. 2 OZ. Riadenie rizika banky je komplexnou, zložitou a odbornou činnosťou banky, ktorá nie je presne špecifikovaná ani v opatrení NBS, keď jednotlivé postupy vytvárajú banky v súlade so zákonom č. 483/2001 Z. z. o bankách, najmä jeho § 27. Nie je dobre možné v zmluve špecifikovať pojem miera rizika klienta, toto je vyhodnocované podľa interných pravidiel banky vypracovaných v zmysle príslušných právnych predpisov, ktoré podliehajú dohľadu NBS, a preto nie je možné dospieť k záveru, že predmetné ustanovenie je neplatné z dôvodu jeho neurčitosti. Ustanovenie o zvýšení úrokového rozpätia nemôže obsahovať presné pravidlá pre zmenu ratingu, keďže tieto priebežne vyhodnocuje banka na základe podmienok na bankovom trhu a jeho podrobný výpočet nie je možné vopred definovať, najmä ak ide o dlhodobejšiu zmluvu. Je preto nevyhnutná čiastočná všeobecnosť ustanovenia.

2.6. Odvolací súd nevidel dôvod neplatnosti sporného zmluvného dojednania ani pre rozpor s dobrými mravmi (§ 39 OZ), keď nezistil čím by predmetné dojednanie mohlo narušať základné morálne spoločenské zásady. Absencia niektorých okolností pre uplatnenie predmetného ustanovenia, ako na to poukazuje žalobca, by zakladala neurčitosť alebo nezrozumiteľnosť predmetného právneho úkonu, nie však jeho rozpor s dobrými mravmi. Ustanovenie ani jednostranne nezvýhodňuje banku na úkor spotrebiteľov, keďže umožňuje zvýšenie i zníženie úrokovej sadzby. Ani možnosť jednostranného zvýšenia úrokovej sadzby bankou zakotvená v predmetnom ustanovení, sama osebe nezakladá rozpor s dobrými mravmi. Sám zákon totiž jednostrannú zmenu zmluvných podmienok za splnenia zákonom stanovených podmienok, pripúšťa (§ 53 ods. 4 písm. i/ v spojení ods. 15 OZ).

3. Proti uvedenému rozsudku dovolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

Navrhol, aby dovolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, a aby žalobcovi priznal náhradu trov konania.

3.1. Vádu zmätočnosti (§ 420 písm. f) CSP) videl nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti rozhodnutia spočívajúcej najmä v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, v rámci ktorého sa odvolací súd nevysporiadal so zásadnou argumentáciou obsiahnutou v odvolaní, ako i v nesprávnom hodnotení predložených dôkazov, v dôsledku čoho je rozhodnutie svojvoľné, vnútorne protirečivé, nesúladne s platnou právnou úpravou a založené na extrémne nespravodlivom výklade zákona. V tejto súvislosti uviedol, že odvolací súd nevykonal právne posúdenie určitosti a zrozumiteľnosti ustanovenia bodu 5.5. zmluvy a v rozsudku len poukázal na argumentáciu súdu prvej inštancie. Súd nižšej inštancie opomenuli vykonať právne posúdenie textu bodu 5.5. zmluvy a zaoberali sa okolnosťami odlišnými od jeho znenia, teda súdy nesprávne procesne postupovali, ak sa nezaoberali obsahom, právnym významom a výkladom textu neprijateľnej zmluvnej podmienky. Postupovali tak v rozpore s platnou legislatívou (§ 37 ods. 1 OZ v spojení s § 54 ods. 1 písm. b) OZ, článok 5 Smernice Rady č. 93/13/EHS) a judikatúrou Súdneho dvora Európskej únie (C-92/11, C-26/13). Nižšie súdy tiež nelogicky, nepresvedčivo, ale najmä nedostatočne odôvodnili, ako dospeli na základe vykonaného dokazovania k záveru, že žalovaná preukázala individuálne dojednanie zmluvy, pretože svedok Ing. Q. sa ani raz nevyjadril konkrétne k spornej zmluve. Súd venoval veľa času kontraktáckemu procesu medzi správcom a bankou, a proces dokazovania individuálneho dojednávania viedol nesprávne, zaujato, v prospech žalovanej, v rozpore s § 53 ods. 3 OZ. Vôbec sa nezaoberal tým, či spotrebiteľia mali možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy so zmluvnými ustanoveniami, a či mali možnosť ovplyvniť obsah zmluvných ustanovení. Aj napriek tomu, že žalovaná nikdy neprodukovala žiaden dôkaz, nenavrhol preukazovanie individuálneho dojednávania so spotrebiteľmi v zmysle § 53 ods. 3 OZ, súd zamietol žalobu z dôvodu „preukázania“ individuálneho dojednávania. Odvolací súd neprípustne a bez opory v Občianskom zákonníku preklenuť nedostatok individuálneho dojednávania spotrebiteľmi cez priebeh „kontraktáckeho procesu“ medzi zamestnancom banky a zástupcom správcu (prokuristom). Z ustanovení Občianskeho zákonníka je pritom evidentné, že individuálne dojednanie musí prebiehať medzi dodávateľom a spotrebiteľom, a zároveň dodávateľ musí produkovať dôkazy o tom, že skutočne došlo k individuálnemu dojednaniu pri konkrétnej zmluve, ktorá je predmetom súdneho konania. Prvoinštančný súd nevyhodnotil časť žalobcom predložených dôkazov, čo konštatoval i odvolací súd a z vykonaného dokazovania vyabstrahoval skutkový stav ohľadom „individuálneho dojednávania“ a „oprávnenosti zvýšenia úrokového rozpätia“ podľa bodu 5.5. takým spôsobom, že jeho závery nie sú v súlade s vykonaným dokazovaním, ale v príkrom rozpore so skutočnosťami, ktoré z dokazovania vyplynuli. Súd prvej inštancie v rozpore s § 53a ods. 1 OZ úplne odignoroval zákonný zákaz aplikácie a povinnosť zdržať sa používania neprijateľnej zmluvnej podmienky alebo podmienky s rovnakým významom žalovanou v zmluvách so všetkými spotrebiteľmi. Súd nižšej inštancie sa osobitne nezaoberal ani aplikáciou § 39 OZ, hoci mali. Oznámenie o zvýšení úrokového rozpätia neobsahovalo žiaden dôvod, teda spotrebiteľia nemohli zistiť, či existoval aprobevaný dôvod zmeny úrokového rozpätia v zmysle zmenovej klauzuly v bode 5.5. zmluvy. Dovolateľ poukazoval i na to, že podľa súdu prvej inštancie oprávnenosť aplikácie zmenovej klauzuly preukázali výpovede svedka Ing. H. a odvolací súd k tejto otázke nezaujal žiaden právny záver a nezaoberal sa ani vyhodnotením správnosti postupu súdu prvej inštancie.

3.2. V súvislosti s dovolaním podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP žalobca namietal nesprávne právne posúdenie čl. 5.5. zmluvy odvolacím súdom, pričom formuloval právne otázky nasledovne: „Je možné individuálne dojsť v zmysle § 53 ods. 2 OZ zmluvné ustanovenia s inou osobou ako spotrebiteľom?“; Sú podmienky uvedené v § 53 ods. 4 písm. a) až w) OZ spôsobujúce značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, ak sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny a sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak sú individuálne dojednané, považované za neprijateľné a teda neplatné podľa § 53 ods. 5 OZ, alebo sa na ne/vzťahuje režim druhej vety § 53 ods. 1 OZ?; Aké sú výnimky aplikácie § 53a ods. 1 OZ na posudzované neprijateľné zmluvné podmienky; patria medzi ne „iné skutkové okolnosti“, „netotožnosť“, prípadne iné zákonné výnimky?; Je možné značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa v zmysle citovaného ustanovenia § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka hodnotiť podľa súdom hypoteticky nastolenej otázky, že by dodávateľ mohol na základe takto formulovaného ustanovenia aj znížiť úrokovú sadzbu, pričom však nikdy k zníženiu nedošlo?; Možno vylúčiť súdny prieskum zmeny pôvodne

zmluvne dohodnutého predmetu plnenia alebo ceny plnenia aplikáciou ustanovenia § 53 ods. 2 OZ, ak sa jedná o zmenovú klauzulu podliehajúcu právnej úprave podľa § 53 ods. 3 písm. i) prípadne j) OZ a nie pôvodne dojednanú cenu plnenia resp. predmet plnenia?“.

4. Žalovaná vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalobcu navrhla, aby dovolací súd podané dovolanie ako neprípustné odmietol a žalovanej priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Rozhodnutie odvolacieho súdu považovala za dostatočne odôvodnené a vecne správne, odvolací súd sa podľa nej nedopustil porušenia práva žalobcu na spravodlivý proces ani odmietnutia spravodlivosti. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP tiež uviedla, že so zreteľom na predmet odvolacieho konania, dovolaním napadnutý výrok celkom zjavne nedosahuje majetkový cenzus podľa § 422 ods. 1 písm. a) ani písm. b) CSP.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že žalobca dovolanie podal v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) ako strana sporu zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je dôvodné. Dovolací súd preto napadnuté uznesenie podľa § 449 ods. 1 CSP zrušil a podľa § 450 CSP vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP

6. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7. Žalobca v podstatnom namietal, že napádaný rozsudok vykazuje znaky svojvoľnosti a arbitrárnosti, nie je v súlade s platnou právnou úpravou, popiera zmysel interpretovaných a aplikovaných právnych noriem a ani neobsahuje dostatočne náležité a zrozumiteľné vysvetlenie prípadu. Odvolací súd sa nevysporiadal so zásadnou argumentáciou obsiahnutou v odvolaní, nevykonal právne posúdenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky v čl. 5.5 zmluvy a nesprávne aplikoval § 53a ods. 1, § 39 a § 37 ods. 1 OZ. Poukazoval na neuvedenie zmeny v jednostrannom oznámení zvýšenia úrokového rozpätia (bod 3.1.).

8. Podľa bodu 5.5 Zmluvy o termínovanom úvere č. XX/XXX/XX (ďalej len „zmluva“) z 28. októbra 2010 „Banka má právo adekvátnym spôsobom meniť úrokovú sadzbu uplatňovanú v zmysle ustanovení tejto úverovej zmluvy v prípade, ak dôjde k zmene miery rizika Klienta, alebo zmene vývoja situácie na medzibankových trhoch, alebo zmene úverovej politiky Banky. Zmena miery rizika Klienta môže súvisieť predovšetkým so zmenou ratingu Klienta stanoveného Bankou, alebo so zmenou rizikovej váhy Klienta podľa pravidiel stanovených Národnou bankou Slovenska. Pre posúdenie zmeny miery rizika Klienta sú rozhodujúce skutočnosti platné v čase ich ostatného posúdenia v porovnaní s aktuálnymi rozhodujúcimi skutočnosťami. Príslušnú zmenu úrokovej sadzby je Banka oprávnená uskutočniť jednostranne bez dodatkov k Úverovej zmluve. Banka predmetnú zmenu v primeranej lehote oznámi Klientovi“ (č. 1. 16 písmu).

9. Dovolací súd zistil, že obsahovo totožná zmluvná podmienka v bode 5.5. Zmluvy o termínovanom úvere č. XX/XXX/XX zo dňa 16. decembra 2008 v znení: „Banka má právo adekvátnym spôsobom meniť úrokovú sadzbu v prípade, ak dôjde k zmene miery rizika Klienta. Zmena miery rizika Klienta môže súvisieť predovšetkým so zmenou ratingu Klienta stanoveného Bankou, alebo so zmenou rizikovej váhy Klienta podľa pravidiel stanovených Národnou bankou Slovenska. Pre posúdenie zmeny miery rizika Klienta sú rozhodujúce skutočnosti platné v čase ich ostatného posúdenia v porovnaní s aktuálnymi rozhodujúcimi skutočnosťami. Príslušnú zmenu úrokovej sadzby je Banka oprávnená uskutočniť automaticky bez dodatkov k Úverovej zmluve. Banka predmetnú zmenu v primeranej lehote oznámi Klientovi“, bola už predmetom skúmania vo veci Okresného súdu Piešťany v konaní o vydanie

bezdôvodného obohatenia medzi totožnými účastníkmi konania a vo výroku rozsudku zo dňa 13. augusta 2020 sp. zn. 14C/21/2017 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo dňa 24. novembra 2021 sp. zn. 25Co/90/2020 bola vyhlásená za neprijateľnú. Dovolací súd rozsudkom zo dňa 31. mája 2023 sp. zn. 5Cdo/71/2022, dovolanie žalovanej Prima banky Slovensko, a.s. zamietol. V dôvodoch svojho rozhodnutia okrem iného uviedol, že „...spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu uzavretá medzi dodávateľom a spotrebiteľom. Uvedené hľadisko je rozhodujúce pre materiálne posúdenie povahy spotrebiteľskej zmluvy, ktorú možno z tohto dôvodu nazvať aj zmluvou orientovanou na subjekty. O spotrebiteľskú zmluvu ide iba v prípade, ak ide o vzťah dodávateľa a spotrebiteľa, pretože z uvedeného vyplýva, že spotrebiteľ do právneho vzťahu vstupuje s cieľom obstarat', resp. získať tovary a služby pre svoju osobnú spotrebu alebo pre potreby svojej domácnosti a členov rodiny. Je to charakter spotrebiteľa ako zmluvnej strany a účastníka právneho vzťahu, ktorý má zásadný právny význam aj pre účelové určenie obsahu a zamerania právneho vzťahu smerom k zabezpečovaniu osobných potrieb. Je zrejmé, že súčasne musí byť splnená podmienka zmluvnej účasti tak spotrebiteľa, ako aj dodávateľa. O spotrebiteľskú zmluvu pôjde aj v prípadoch, keď do spotrebiteľského záväzku vstupuje spotrebiteľ, ktorý je zo zákona zastúpený kvalifikovanou osobou ako zástupcom pre prípad dojednania konkrétnych služieb a tovarov a ich dodávky a pod. Takýmto prípadom je aj správca bytového domu, ktorý vychádzajúc zo zmocnenia udeleného vlastníkami bytov a nebytových priestorov v bytovom dome, dojednáva konkrétne zmluvné podmienky dodávky a odberu tovarov a služieb v mene vlastníkov bytov a nebytových priestorov. Správca síce koná samostatne vo veciach zariadenia záležitostí bytového domu, môže však konať len v mene vlastníkov, čo znamená, že aj zmluvy, ktoré uzatvára, neuzatvára vo svojom mene, ale v mene vlastníkov. Správca pri uzatváraní zmlúv nevystupuje ako účastník týchto zmlúv (ako zmluvná strana), pretože plnenia zo zmlúv nie sú poskytované správcovi, teda nie sú realizované v jeho prospech, ale sú realizované v prospech jednotlivých vlastníkov bytov či nebytových priestorov. Práva a povinnosti z tejto zmluvy vznikajú vlastníkom bytov. Za spotrebiteľský spor považuje právna veda aj prax spor o akejkoľvek otázke týkajúcej sa (vyplývajúcej zo) spotrebiteľskej zmluvy, napríklad či zmluva vznikla, či je platná, či naďalej trvá, ďalej otázky výkladu obsahu spotrebiteľskej zmluvy, posúdenie nárokov z nej vyplývajúcich, ako aj nárokov z jej porušenia a iné. Za spory súvisiace so spotrebiteľskou zmluvou môžu byť považované aj nároky z bezdôvodného obohatenia, nároky z mimozmluvnej zodpovednosti, nároky z nekalej súťaže a nekalých obchodných praktík, nároky zo zodpovednosti za škodu spôsobenú vadnou vecou a iné...Predmetom konania v danom prípade je nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia získaného žalovanou z plnenia z úverovej zmluvy, majúcej charakter spotrebiteľskej zmluvy, ktorá obsahuje neprijateľnú zmluvnú podmienku. Ide o nárok vlastníkov bytov, za ktorých koná ich správca ako priamy zástupca (§ 8b zákona č. 182/1993 Z. z.), teda spotrebiteľov, uplatnený voči banke ako právnomu nástupcovi subjektu, ktorý im úver poskytol, v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti, teda dodávateľovi. Súd v základnom konaní preto správne aplikovali ustanovenia § 290 až 300 CSP...“.

10. V podanom dovolaní dovolateľ uplatnil dovolacie dôvody v zmysle § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. b) CSP, pričom vec prejednávajúci senát považoval v tomto prípade za opodstatnené (na základe skutočností uvedených pod bodom 9 tohto rozhodnutia) dať prednosť vecnému prieskumu napadnutého rozsudku odvolacieho súdu pred procesným prieskumom (obdobne pozri aj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/198/2019, 4Cdo/200/2019, 4Cdo/36/2020, 8Cdo/28/2017).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP

11. Podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

12. Dovolací súd z rozsudku Najvyššieho súdu zo dňa 31. mája 2023 sp. zn. 5Cdo/71/2022 vychádzal ako z prejudikatúry, ktorá už vyhodnotila právnu otázku týkajúcu sa neprijateľnej zmluvnej podmienky, ktorá už bola v rozhodovacej praxi dovolacím súdom vyriešená. Obdobne dovolací súd rozhodol vo veciach sp. zn. 7Cdo/98/2022, 7Cdo/74/2023, 7Cdo/86/2023, 4Cdo/77/2023, 4Cdo/78/2023, 1Cdo/51/2023. Viaceré z uvedených zrušujúcich dovolacích rozhodnutí boli v dôsledku ústavnej

sťažnosti predmetom prieskumu Ústavným súdom Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“), ktorý ústavné sťažnosti žalovanej odmietol s tým, že napadnuté rozhodnutia jednak nepatria do skupiny rozhodnutí, ktoré by pre sťažovateľku vytvorili už nereparovateľný právny stav (išlo o zrušujúce uznesenia, pozn.) a jednak nezistil okolnosti, pre ktoré by bolo nutné, aby aktivoval svoju právomoc a zasiahol do ešte neskončeného konania (IV. ÚS 663/2023, IV. ÚS 79/2024, I. ÚS 111/2024).

13. Dovolací súd v súvislosti s rozhodovaním zistil (tiež) existenciu uznesenia najvyššieho súdu z 26. júla 2023 sp. zn. 9Cdo/135/2022 v obdobnom spore, ktorým bolo dovolanie žalobcu odmietnuté, predmetné rozhodnutie bolo ale nálezom ústavného súdu z 11. apríla 2024 sp. zn. I. ÚS 61/2024 zrušené. A i keď uvedeným dovolacím uznesením nedošlo k meritórnemu prieskumu dovolania, z nálezu ústavného súdu z 11. apríla 2024 sp. zn. I. ÚS 61/2024 vyplýva, že najvyšší súd v preskúmvanej veci: „opomenul vysvetliť, prečo v predošlých prípadoch boli dovolania sťažovateľa považované za prípustné a dôvodné, s tým, že viedli najvyšší súd ku kasácii rozhodnutí krajského súdu, a prečo v tomto prípade (pri rovnakých skutkových i právnych dôvodoch) k tomu nedošlo“.

14. Dovolací súd (obdobne ako v skoršej rozhodnutej veci senátom 7Co sp. zn. 9Cdo/86/2023) preto konštatuje splnenie zákonných podmienok pre zrušenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu podľa § 449 ods. 1 CSP.

15. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 CSP). Najvyšší súd v súlade s týmito ustanoveniami zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

16. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP). Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

17. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.